

Larunbat goiza zen, eta ohean zegoen Irati. Aurreko egunetan ezagututako landare eta animalia guztiak marraztu eta bakoitzari buruzko aipamen txikiak idazten aritu zen aste osoan zehar bere koaderno sekretuan. Han zituen jarriak urubiaren bizilekua, erleak loreak fruitu bihurtzeko pausuak, txantxangorriaren hegan egiteko modua. Naturaren altxor txikiak marraztu zituen bertan. Nekatua zegoen. Hori zela eta, egun hartan ederki egin zuen lo.

Ohean zegoela, ordea, txistu fin eta goxo batek esnatu zuen. Leihoko kristalaren beste aldean ikusten zuen irudia. Txantxangorria baino handiagoa zen hegazti bat ari zen kantuan: txor-txor, gelditu gabe.

“Hau bai esnatzeko modu ederra!!!”, pentsatu zuen Iratik.

Leioa irekitzera joan zenean, gorputz beltz eta moko laranjadun zozoak eman zion egun ona.

- Egun on, Irati. Zozo arra naiz. Egunero-egunero zuen teilatutik kantuan izaten den hegaztia.
- Egunero? Erantzun zion Iratik. Ez zaitut eta sekula sumatu.
- Belarriak ere prest izan behar dira natura entzuteko, Irati, esan zion zozoak. Kumeak izateko garaian gara zozoak, eta kantuan aritzen gara goizero, gure kantua nork entzungo!

Hala, zozoaren kantu ederra belarrietan gorde, eta agur esan zion Iratik. Ondoren, gereziandora begiratu eta keinu egin zion begiarekin zuhaitz zaharrari. Ez zuen sekula pentsatuko bere etxe inguruan horrenbeste natura zegoenik. Herriak ere animaliaz eta landarez beteak daude!!!

Ausartu zure marrazkia sortzera!

Larunbat goiza zen, eta ohean zegoen Irati. Aurreko egunetan ezagututako landare eta animalia guztiak marraztu eta bakoitzari buruzko aipamen txikiak idazten aritu zen aste osoan zehar bere koaderno sekretuan. Han zituen jarriak urubiaren bizilekua, erleak loreak fruitu bihurtzeko pausuak, txantxangorriaren hegan egiteko modua. Naturaren altxor txikiak marraztu zituen bertan. Nekatua zegoen. Hori zela eta, egun hartan ederki egin zuen lo.

Ohean zegoela, ordea, txistu fin eta goxo batek esnatu zuen. Leihoko kristalaren beste aldean ikusten zuen irudia. Txantxangorria baino handiagoa zen hegazti bat ari zen kantuan: txor-txor, gelditu gabe.

“Hau bai esnatzeko modu ederra!!!”, pentsatu zuen Iratik.

Leihoa irekitzera joan zenean, gorputz beltz eta moko laranjadun zozoak eman zion egun ona.

- Egun on, Irati. Zozo arra naiz. Egunero-egunero zuen teilatutik kantuan izaten den hegaztia.
- Egunero? Erantzun zion Iratik. Ez zaitut eta sekula sumatu.
- Belarriak ere prest izan behar dira natura entzuteko, Irati, esan zion zozoak. Kumeak izateko garaian gara zozoak, eta kantuan aritzen gara goizero, gure kantua nork entzungo!

Hala, zozoaren kantu ederra belarrietan gorde, eta agur esan zion Iratik. Ondoren, gereziandora begiratu eta keinu egin zion begiarekin zuhaitz zaharrari. Ez zuen sekula pentsatuko bere etxe inguruan horrenbeste natura zegoenik. Herriak ere animaliaz eta landarez beteak daude!!!

